

Fotoboek

Latitia heeft een gebroken pols

Ik ben Latitia, ik ben van de schommel gevallen
en moet naar de Spoed Eisende Hulp
van het ziekenhuis in Terneuzen

Spoed Eisende Hulp

Ik kan de letters al goed lezen.

Mamma meldt mij aan bij het loket.
Daar zit een verpleegkundige in een blauw pak.

Ik wacht en heb veel pijn.

Ik mag mee naar de kamer waar de dokter me gaat onderzoeken.

**De dokter heeft een witte jas aan.
Hij geeft mij en mamma een hand.**

De dokter vraagt aan me wat er is gebeurd.
Ik vertel dat ik van de schommel ben gevallen.
Heel hard op mijn hand en dat het nu erg veel
pijn doet.

De dokter onderzoekt mijn hand en zegt tegen de
verpleegkundige dat er een foto van moet worden
gemaakt. Dan kan de dokter zien of mijn pols
gebroken is.

Er wordt een foto gemaakt in een andere kamer.

Mamma mag natuurlijk mee.

De dokter vertelt dat mijn pols gebroken is en dat er gips omheen moet. Dan kan ik mijn pols een poos niet bewegen. Zo moet het weer goed aan elkaar groeien.

Als je nou heel veel pijn hebt, krijg je een roesje voordat je arm in het gips gaat. Lees op pagina 25 hoe dat gaat. Als je wakker wordt, kan het zijn dat je arm al in het gips zit.

Mamma blijft gelukkig bij me.

De verpleegkundige meet mijn arm op. Ze moet weten hoeveel centimeter het gips moet zijn.

Het gips wordt op de juiste lengte geknipt.

Mijn arm krijgt eerst een zachte beschermkous.

Daarna gaan er zachte witte watten omheen,
voor extra bescherming.

De verpleegkundige maakt het gips nat.

Het gips wordt om mijn arm gebracht. Het voelt een beetje gek aan. Maar het doet geen pijn.

Ik mag een kleurtje kiezen voor het gipsverband.
Rood, wit of blauw.

**Blauw vind ik heel mooi. Zo ziet het er nu uit.
Het voelt warm en het is best zwaar.**

**Mijn arm moet rusten en daarom krijg ik een
draagband.**

Iedereen is trots op mij en daarom krijg ik een dapperheidsdiploma en Zeehond Sam, de troostknuffel van ZorgSaam. Die kan ik aan iedereen laten zien!

De dokter komt ook nog even gedag zeggen en maakt een afspraak met mamma wanneer ik op controle moet komen.

Ik mag naar huis! Ik ben er moe van...

Na een paar weekjes in het gips mag het eraf. Dit doen ze met een zaag. Helemaal niet zo eng als het eruit ziet hoor. De zaag kan niet op je velletje komen.

Daarna wordt het verder doorgeknipt.
Ook daar voel je niets van.

Dan trekken ze het gips open en voelt mijn arm de
buitenlucht weer.

Gelukkig is het goed afgelopen!

Als het nou heel veel pijn doet, krijg je een roesje om slaperig te worden.

Ik word heel slaperig...

Even goed luisteren naar de verpleegkundige.

Ik ben slaperig en voel helemaal niks...

